

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 113.

Tolvte Session.

18de Møde.

Fredagen den 14de December Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften.

(Fortsat.)

Strøm: Naar den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) hittede, at jeg ikke havde lagt Mærke til, at der var Tale om Biskopperne i den nye § 2, troer jeg vistnok, at han vil antage, at jeg efter den Deel, jeg har taget i dette Forgivningsarbejde, dog vistnok alligevel har lagt Mærke dertil. Jeg har ikke sagt, at der ikke var Tale om Biskopperne, men hvad jeg hittede var, at Biskoppernes Afgjørelse var gaaet ud, medens der imod Afgjørelsen alene var forbeholdt Ministeriet. Dernæst gif, som det forekommer mig, den ærede Landstingsmand meget strengt i Rette med Udvalgets Fleertal, fordi vi, naagtet vort Tillægsforslag var blevet forkastet ved anden Behandling, dog ikke alene ikke havde optaget det uforandret paany, men ogsaa undladt at tage Hensyn til de Yttringer, der vare faldne ved anden Behandling. Jeg mener dog, at med al den Høitælelse, jeg nærer for de Meninger, der bleve udtalte af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madsig), følger det dog ikke af, at han ved anden Behandling har udtalt en saadan Mening, at Udvalgets Fleertal, naar det stred mod dets Mening, skulde være forpligtet til at optage det i Forslaget. Dernæst maa jeg bemærke, at den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kreds (F. Nielsen) heelt igjennem sit Forebrag udtalte sig, som om det skulde være temmelig let for

en Præst, naar han vilde af med et Menighedsraad, at faae $\frac{2}{3}$ af Menigheden paa sin Side. Jeg troer ikke, at det er saa meget let for en Præst, navnlig hvor det gjælder om at ophæve en bestaaende Indretning, idetmindste stemmer det ikke med den Erfaring, jeg har gjort, og jeg troer rigtignok, at hvor Præsten faaer $\frac{2}{3}$ af Menigheden for sig, er det et temmelig stærkt Datum for, hvad der er Menighedens Overbeviisning. Den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) fremkom med nogle Bemærkninger om den Afstemning, som var foregaaet ved anden Behandling med Hensyn til den daværende § 2, og talte om, at der fandt Forvirring Sted i denne Afstemning. Det er Noget, jeg ikke kan sige Noget om; jeg holder mig kun til Afstemningen, og jeg kan kun for mit eget Vedkommende sige, at jeg ikke var forvirret, da jeg stemte imod § 2. Det var ikke mig, der gav Anledning til, at der foresaldt en saadan Afstemning, men, som det vil erindres, var det den høitærede Minister. Jeg begyndte med paa Udvalgets Fleertals Begne at erklære, at vi ikke vilde stemme imod § 2, som vor Stilling til Sagen vel kunde give Anledning til, men saa opfordrede den høitærede Minister alle dem, der vare imod Lovforslaget til at stemme imod § 2, for at det kunde vise sig, hvorledes Stemningen var, og man ikke ved at gaae videre skulde spille Tiden, som kunde bruges til Fremme af andre vigtige Lovarbejder. Saaledes staaer Sagen i Virkeligheden; det er den historiske Gang. Naar dernæst den ærede Taler forundrede sig over, at Udvalgets Fleertal ikke havde stillet et andet Forslag, saa troer jeg, at